ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

[Ὑπὸ Δ. Πιραντέλλο]

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μιὰ λάμπα ἔκαιγε ἐπάνω στὸ κομμό,ἔνας καθρέφτης τρίπτυχος ἐπροφύλαττε τὸ κρεββάτι ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ ἔπεφτε ζωηρὰ στὸν τοῖχο καὶ φώτιζε τῆς ζωγραφιὲς τῶν παραπετασμάτων.

Ὁ Τομμάσος Κόρσι ἕνα μόνο ᾐσθάνετο : Τὸ κρεββάτι τοῦ ἐφαίνετο πιὸ ψηλὸ καὶ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ παρατηρῇ σὰν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ δωμάτιο τὰ ἔπιπλα, ἀκίνητα, στὴ βαθειὰ γαλήνη τῆς νύχτας, τῆς πλούσιες κουρτίνες ποὺ πέφταν ἀπὸ τὴν ὀροφή, τὰ χαλιὰ τοῦ πατώματος.. Λὲς καὶ τοῦ ἔλεγαν ὅλα αὐτά : «Εἶμαστε ἐδῶ, ὅπως μᾶς ἐτοποθέτησες... Εἶμαστε τὸ νοικοκυριό σου.»

Ἔξαφνα, ξανάκλεισε τὰ μάτια τυφλωμένος σὲ κεῖνο τὸ ἡμίφως ἀπὸ ἕνα φῶς δυνατό : ἦταν τὸ φῶς ποὺ εἶχε πυροπλήσῃ τὸ ἄλλο δωμάτιο, ὅταν ἐκείνη ἡ γυναῖκα, μὲ μιὰ κραυγὴ σπαρακτική, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔπεσε στὸ δρόμο. Ὅλα τώρα τὰ θυμήθηκε· ὅλα τὰ ξανάβλεπε, σὰ ν' ἀρχινοῦσαν πάλι ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Αὐτός, ἀπὸ ντροπὴ, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ καταίβῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ὁ Νόρης, τότε, τοῦ ἔρριχνε τὴν πρώτη σφαῖρα ποὺ κομμάτιασε ἕνα κάδρο τοῦ τοίχου· ἄπλωσε καὶ αὐτὸς τὸ χέρι στὸ περίστροφό του ποὺ τὸ εἶχε ἀκουμπισμένο ἐπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, ὅταν δεύτερη σφαῖρα σφύριξε κοντὰ στὸ πρόσωπό του... Ἀλλὰ δὲν θυμόταν νὰ ἐπυροβόλησε τὸν Νόρη· μόνο ἔταν ὁ Νόρης ξαπλώθηκε στὸ πάτωμα, εἶδε πῶς κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ περίστροφό του ποὺ ἄχνιζε ἀκόμη. Τότε πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ἡ φρίκη τοῦ θανάτου, ἔπειτα ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ δώσῃ τέρμα στὴ ζωή του. Κύτταξε τὸ πτῶμα ὕστερα, τὸ παράθυρο ποὺ πήδησε ἀπ' ἐκεῖ ἐκείνη ἡ γυναῖκα· ἄκουσε τὴ βοὴ τοῦ πλήθους ἔξω στὸ δρόμο· ἕνα βάραθρο ἀνοιγόταν ἐμπρός του. Τότε ἀπεφάσισε τὴν αὐτοκτονία σὰ μιὰ πρᾶξι προμελετημένη. Ναί, ἔτσι συνέβησαν τὰ πράγματα.

— Ὄχι, ἔλεγε ὀλίγο ὑστερώτερα, ἀνοίγοντας πάλι τὰ μάτια του ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ τὸν πυρετό. Ὄχι, ἄφοῦ εἶμαι σπίτι μου, ἀφοῦ εἶμαι στὸ κρεββάτι μου...

Τοῦ ἐφαίνετο πῶς ἀκούει ἕνα θόρυβο ἀπὸ εὐθυμες φωνὲς στὰ διπλανὰ δωμάτια. Ἔβαλε καινούργιες κουρτίνες καὶ κάρφωσε χαλιὰ στὰ πατώματα γιὰ τὴ βάφτισι τοῦ τρίτου παιδιοῦ του, ποὺ ἀπέθανε ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι μέρες. Ναί, ἦταν οἱ καλεσμένοι ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὴ ἐκκλησία. Ἡ Ἀγγέλικα Νόρη, ποὺ τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του, τρύπωσε λαθραῖα τὸ χέρι της στὸ δικό του, αὐτὸς γύρισε νὰ τὴν κυττάξῃ, μὲ ἀπορία, καὶ ἐκείνη χαμήλωσε ἡδονικὰ τὰ βλέφαρα στὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, μπροστὰ σ' ὅλους.

Τὸ παιδὶ ἀπέθανε, συλλογίστηκε, γιατὶ τὸ βάπτισε ἐκεῖνος. Ἤξερε καὶ κεῖνος νὰ ρίχνῃ μάγια.

Ἔβλεπε ἀλλόκοτα ὁράματα ποὺ τὰ διεδέχοντο σκέψεις λογικές στὰ διαλείμματα τῆς ἀλλοφροσύνης του.

Ναί, ναί, τὸν σκότωσε, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτα δυὸ φορὲς ἐκεῖνος ὁ μανιακὸς ζήτησε νὰ τὸν δολοφονήσῃ, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ ὅτι ἡ πρᾶξίς του ἦταν παράλογη. Πῶς διάβολο, ἕνας ἀνθρωπάκος ἀλλήθωρος, ἀσχημομούρης καὶ σ' ὅλα ἀνεκτικός, ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια σφαλοῦσε τὰ μάτια σ' ὅλες τὴς παρεκτροπὲς τῆς γυναίκας! του, πῶς διάβολο, μονομιᾶς, παραφέρθηκε τόσο ἐναντίον του; Δὲν ἤξερε τὸ ποιὸν τῆς γυναικός του, καὶ ζήτησε ἔτσι ξαφνικὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν τιμήν του μὲ τὸ πιστόλι, ὕστερα ἀπὸ τόσων χρόνων ἀδιαφορία ποὺ εἶχε δείξῃ; Ἀλλὰ πόσες φορὲς αὐτὸς παρευρέθηκε σὲ σκηνὲς ὅπου ἡ Ἀγγελικὴ μπροστὰ στὰ μάτια του, καὶ μτροστὰ στὴν Ἀδριανή, ζήτησε νὰ τὸν σαγηνεύσῃ μὲ κοκοτταρίες ποὺ ἡ Ἀδριανὴ τὰς ἀντελήφθη καὶ ὁ σύζυγος δὲν τὰς εἶδε; Ἀ! νὰ γείνῃ ἕνα σωστὸ δρᾶμα γιὰ μιὰ τέτοια γυναῖκα! Ἐκεῖνον τὸν εὐηργέτησε ποὺ τὸν ἐσκότωσε! Μὰ αὐτὸς ὁ Κόρσι... ν' ἀποθάνῃ γιὰ τόσο μικρὰ πράγματα; Γιατὶ δὲν ἀπέθανε στὴ στιγμή; Ζοῦσε ἀκόμη μέσα στὸ ἥσυχο δωμάτιό του, ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του, σὰ νὰ μὴ συνέβη τίποτε. Ἄχ! νὰ ἦταν ὅλα αὐτὰ ἕνα κακὸ ὄνειρο!.. Ὄχι: αὐτὸς ὁ πόνος στὸ στῆθος, ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰνασαίνῃ.... Καὶ τὸ κρεββάτι μα!..

Ἄπλωσε ἐλαφρὰ ἕνα μπράτσο στὴ διπλανὴ θέσι: ἀδειανή.. ὥστε, ἡ Ἀδριανή;.. Αἰσθάνθηκε πάλι ν' ἀνοίγῃ ἐμπρός του ἕνα βάραθρο Ποῦ ἦταν ἐκείνη; Καὶ τὰ παιδιά; Τὸν ἐγκατέλειψαν; Μήπως στὸ σπίτι; Ἤτο δυνατόν;

Ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια Ἤτο πράγματι στὸν κοιτῶνά του; Ναί, τίποτε δὲν ἄλλαξε Τότε τοῦ ἦρθε μιὰ σκληρὰ ἀμφιβολία: Δὲν ἤξερε, πιά, ἂν ἔβλεπε, ἀνοίγοντας πάλι τὰ μάτια, τὸν κοιτῶνά του, ἢ ἂν ἔβλεπε, ὅταν τὰ σφαλοῦσε, τὴ φρικτὴ πρωϊνὴ τραγῳδία. Ἀναστέναξε καὶ, τὴν ἴδια στιγμή, εἶδε ἐμπρός του μιὰ ἄγνωστη μορφή· αἰσθάνθηκε ἕνα χέρι νὰ πιάνῃ τὸ μέτωπό του. Σφάλισε τὰ μάτια παίρνοντας ἀπόφασι νὰ μὴν ἐννοῇ πιὰ τίποτε, νὰ μὴ ξέρῃ πιὰ τὶ πράγματι συνέβη Καὶ αὐτὴ ἡ μορφὴ ποὺ εἶδε, καὶ αὐτὸ τὸ χέρι ποὺ αἰσθάνθηκε στὸ μέτωπό του ἦταν ἴσως ὄνειρο.. Ξανάπεσε στὸ λήθαργό του.

Ὁ γιατρὸς Σίκς πήγαινε στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν ἀπὸ τὴν πειὸ σκοτεινὴ γωνία τοῦ δωματίου, ὅπου ἀγρυπνοῦσε ἡ Ἀδριανή, χωρὶς νὰ εἶνε ὁρατή.

— Καλύτερα θὰ ἦταν ἴσως, τῆς εἶπε σιγανά, νὰ στείλουμε νὰ ζητήσουμε τὸ γιατρὸ Βακαλόπουλο. Ὁ πυρετὸς δυναμόνει καὶ ἡ κατάστασίς του ἐν γένει...

Ἐσιώπησε, ὕστερα ρώτησε:

— Θέλετε νὰ τὸν ἰδῆτε;

Μὲ ἀγωνία, ἡ Ἀδριανὴ εἶπε ὄχι, σηκώνοντας τὸ κεφάλι Ὕστερα, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βασταξῇ τὰ δάκρυά της, σηκώθηκε μονομιᾶς καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο

Ὁ γιατρὸς Σίκς ἔκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ ὁ ἑτοιμοθάνατος τοὺς λυγμοὺς τῆς συζύγου του, ὕστερα ἄλλαξε τὴ φούσκα μὲ τὸν πάγο ἐπάνω ἀπὸ τὴν πληγή.

Παρατήρησε ὥρα πολλὴ τὴν ὄψι τοῦ πληγωμένου, ἄκουσε τὴ στενόχωρη ἀναπνοή του, ὕστερα, μὴ ἔχοντας πιὰ τί ἄλλο νὰ κάμῃ, πῆγε καὶ κάθησε στὴ θέσι του, στὸ φωτέγι, ὅπου σιγὰ-σιγὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

ς'.

Αἱ περιπλοκαὶ ποὺ ἐφόβιζαν τὸν δόκτωρα Βακαλόπουλο, ἀτυχῶς δὲν ἀπεσοβηθησαν γιὰ τὸν ἄρρωστο : ἡ πρώτη καὶ ἡ πιὸ σοβαρὰ ἦτο μία πνευμονικὴ συμφόρησις μὲ πυρετὸ 40 βαθμῶν.

Ἀπὸ ἀποκλειστικὴ ἀφοσίωσι στὴν ἐπιστήμη του ὁ δόκτωρ Βακαλόπουλος ἐδιπλασίασε τὸν ζῆλό του· τὸ μόνο πιὰ ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦτο νὰ σώσῃ μὲ κάθε θυσία τὸν ἑτοιμοθάνατο. Ὅλος ὁ θρίαμβός του ἦτο νὰ μπορῇ νὰ γλυτώνῃ τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὸν θάνατο στὶς πιὸ κρίσιμες περιπτώσεις Παρακολουθοῦσε ὅλας τὰς νεωτέρας προόδους τῆς ἐπιστήμης του καὶ μετεχειρίζετο τὰς τελευταίας μεθόδους. Ἔφερε πολλοὺς συναδέλφους του στὸ προσκεφαλο τοῦ Κόρσι γιὰ νὰ μελετήσουν τὴν περίπτωσί του, νὰ τὴ συζητήσουν. Τοὺς ἐξήγησε ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλε. Ὁ ἄρρωστος ἦτο βυθισμένος στὸ λήθαργο.

Ὁ Βακαλόπουλος δὲν ἔδινε μεγάλη προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ «φαινόμενον». Κατώρθωσε, μὲ μίαν ραδιογράφησιν τῆς πληγῆς,νὰ βγάλῃ τὴ σφαῖρα ποὺ ἦτο σφηνωμένη κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη, μὲ κίνδυνο νὰ θανατώσῃ τὸν ἄρρωστο, τὸν τύλιξε μὲ βρεμένα σεντόνια γιὰ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ πυρετός. Τελος ἐπέτυχε ! Ὁ πυρετὸς ἔπεσε, ἡ πνευμονικὴ συμφόρησις ενικήθη, ὁ κίνδυνος ἐξέλιπε. Ὁ Βακαλόπουλος ἦτο ὅλος χαρά,καθὼς καὶ ὁ βοηθός του.

— Ἀγαπητέ μου συνάδελφε, σφίξε μου τὸ χέρι, Αὐτὸ λέγεται νίκη.

Ὁ Σίκς τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ μία μόνο λέξι :

Θαῦμα !

Ἡ ἀνοιξι ποὺ ἐπλησίαζε, ἐπετάχυνε τὴν ἀνάρρωσι.Ὁ ἄρρωστος τώρα ἀρχινοῦσε νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ σκέπτεται. Ἀλλὰ δὲν ὑποπτεύετο κἂν ἀκόμη πῶς εἶχε καταντήσῃ

Ἕνα πρωΐ, ἔβγαλε τὰ χέρια του ἀπο τὸ κρεββάτι, τ' ἀνασήκωσε γιὰ νὰ τὰ κυττάξῃ Χαμογέλασε ποὺ εἶδε καὶ ἔτρεμαν τὰ ἄσαρκα δάχτυλά του. Ὅλα τάβλεπε ἀκόμη σὰν ὄνειρα...

Ὅλα τέλειωσαν. Ἡ ζωὴ ξαναρχινοῦσε. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώ η γιὰ τοὺς ἄλλους καθὼς καὶ γι' αὐτόν; Ὄχι, ὄχι.. Ἀ ! ἕνας κρότος ἀπὸ ἁμάξι... Ἔξω, στοὺς δρόμους, σ' ὅλο τὸ διάσημα τῆς ἀρρώστιας του, ἡ ζωὴ εἶχε ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο της τὸ συνηθισμένο...

Κύτταξε τὸ πράσινο χνοῦδι τῆς κουβέρτας ποὺ τοῦ θύμιζε τὴν ἐξοχή. Ἐκεῖ, τοὐλάχιστον, ἡ ζωὴ πράγματι ξαναρχινοῦσε, μὲ τὴ νέα βλάστησί της... Τὸ ἴδιο καὶ γι' αὐτόν. Θ' ἀρχινοῦσε πάλι μιὰ νέα ζωὴ ἐντελῶς νέα... Λίγο ἀέρα καθαρό ! Ἀ ! ἂν ἤθελε ὁ γιατρὸς νὰ τοῦ ἀνοίξῃ λίγο τὸ παράθυρο.... Ἐφώναξε: «Γιατρέ.. »

Ἡ ἴδια φωνή του τοῦ ἐπροξένησε ἀλλόκοτη ἐντύπωσι. Ἀλλὰ κανείς δὲν τοῦ ἀπήντησε. Κύτταξε γύρω του στὸ δωμάτιο. Κανείς.... Πῶς αὐτό : Ποῦ βρισκόταν λοιπόν ; Ἀδριανή ! Ἀδριανή ! Μιὰ τρυφερὴ ἀγωνία γιὰ τὴ γυναῖκά του τὸν ἐκυρίευσε, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί, μ' ἕναν τρελλὸ πόθο νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴ σφίξῃ στὸ στῆθός του.. Φώναξε πάλι, ἐνῶ ἔκλαιε :

— Ἀδριανή ! Ἀδριανή !... Γιατρέ !

(Ἀκολουθεῖ)